

[Svend Jørgensen.]

valgret, og når man i folketingsvalgloven har taget det standpunkt, at selv den strengeste straf ikke længere skal medføre tab af valgret, må man også finde det urimeligt at opretholde forsorgslovens bestemmelser om tab af valgret, når der er ydet visse former for hjælp. Bliver dette forslag lov, er der kun to former for offentlig hjælp, nemlig særhjælp og kommunehjælp, idet kommunehjælp med fortabelse af valgret og fattighjælp helt bortfalder.

Den højtærede socialminister har vist ganske ret i, at medens enhver antagelig vil være enig i, at det er urigtigt at berøve mennesker, der uforskyldt er kommet i nød, deres valgret, er det nok muligt, at nogen vil hævde, at når vedkommende selv er skyld i trangen, må det være rimeligt, at han mister sin valgret. Der er blot det at sige hertil, at sådan former det sig ikke ude i kommunerne. Der ser man almindeligvis igennem fingre med sådanne forseelser, og det vil blive endnu mere tydeligt, når man nu ifølge den nye grundlov og folketingsvalgloven har ladet straffede personer beholde valgretten og vel at mærke har gjort det enstemmigt; man vil herefter have vanskeligt ved at forstå, at folk, der har modtaget hjælp, selvom det er på grund af selvforskyldt trang, ikke skal bevare valgretten.

Vi kan give tilslutning til, at man nu lader kommunehjælp med tab af valgret og fattighjælp bortfalde, og det var den side af forslaget. Den anden går ud på at lempe de nugældende tilbagebetalingsregler. Som det er nu, kan enhver form for kommunehjælp og fattighjælp fordres tilbagebetalt, når det sociale udvalg skønner, at dette kan ske, uden at den pågældende kommer til at mangle det fornødne til sit eget og til sin families underhold. Der er i tidens løb taget meget lempeligt på disse regler, så at de tilbagebetalte beløb vist ikke udgør mere end 4 pct. af de udbetalte beløb i kommunehjælp og fattighjælp. Endvidere er der jo i årene 1945, 1947, 1949 og 1953 ved særlige love sket omfattende eftergivelser af tidligere oppebåret hjælp, hvorved modtagerne af denne er sat i stand til f. eks. at søge aldersrente eller invaliderente, hvad de ellers var afskåret fra. Den højtærede socialminister foreslår nu, at til-

bagebetaling fremtidig kun skal finde sted i sådanne tilfælde, hvor vedkommende selv er skyld i sin trang, eller hvor det skønnes, at vedkommende vil opnå en urimelig fordel, hvis han fik hjælpen eftergivet. Deri er vi enige. I sådanne tilfælde er tilbagebetaling kun naturlig. Det gælder også alimenter, hvis bidrag udredes forskudsvis af det offentlige. Også hos personer, der er sat i bidrag til hustru og børn, er det betænkeligt ikke at inddrive disse beløb. Men iøvrigt er vi villige til i et udvalg at se nærmere på, om man ikke kan lempe lidt ved disse regler.

Jeg skal med disse ord anbefale lovforslagets første del og erklære mig villig til at se nærmere på det øvrige i et udvalg.

Aksel Larsen: Jeg takker den højtærede socialminister for fremsættelsen af dette forslag, selvom jeg nok mener, at forslaget på visse områder kan og bør gøres noget bedre, end det er fra ministerens hånd. Det, der i særlig grad glæder os, er dette, at man foreslår, at der ikke mere skal eksistere noget, der hedder fortabelse af valgret på grund af modtagelse af offentlig hjælp med retsvirkninger. Jeg er godt klar over, at der stadigvæk findes nogen, som lever i en fortids tankeverden og mener, at valgret bør stå i forbindelse med pengepungen og være afhængig af pengepungens størrelse, men i princippet er vi dog efterhånden kommet væk fra dette herhjemme, og det vil være rimeligt, om vi tager det sidste skridt — eller det næstsidste skridt — således at man uanset modtagelsen af offentlig hjælp har valgret. Det sidste skridt, som jo desværre ikke er taget endnu, er, at man får valgret til kommunalvalgene uden hensyn til, om man skylder for skat. Det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen var efter min stiltfærdige opfattelse lovlig højt oppe, da han talte om, at her ville man borteliminere borgernes pligter overfor samfundet. Det gør man jo aldeles ikke. Det ærede medlem fremdrog en række eksempler på personer, der efter hans mening var uværdige til at være medbestemmende om, hvad der skulle ske i samfundet, uværdige til at have valgret. Han nævnte konkrete tilfælde, hvor folk ved svigagtige oplysninger eller på lignende måde har skaffet sig offentlig hjælp, og omtalte folk, der